ชื่อวิทยานิพนธ์ การผลิตและการใช้โปรตีนไฮโครไลเสตและสารสกัดจากปลาจากวัสคุ

เศษเหลือโรงงานแปรรูปอาหารทะเลเป็นสารดึงดูดการกินอาหารของ

ปลากดเหลือง (Mystus nemurus Cuv. & Val.)

ผู้เขียน นายวันชัย เกียรติพิมล

สาขาวิชา เทคโนโลยีชีวภาพ

ปีการศึกษา 2545

บทคัดย่อ

เอนไซม์ที่สกัดได้จากเครื่องในรวมของปลาทูน่าพันธุ์ครีบเหลือง (Thunnus albacares) โดย ใช้สารละลายบัฟเฟอร์คาร์บอเนต-ไบการ์บอเนต ความเข้มข้น 50 มิลลิโมลาร์ พีเอช 10 ให้ค่า กิจ กรรมของเอนไซม์โปรติเอสเท่ากับ 35.78 ยูนิตต่อมิลลิลิตร เมื่อใช้เคซีนเป็นสับสเตรตและมี กิจ กรรมจำเพาะของเอนไซม์โปรติเอส 1.41 ยูนิตต่อมิลลิกรัมโปรตีน เมื่อนำเอนไซม์ที่สกัดได้ไปเปรียบ เทียบกับเอนไซม์ทางการค้า (เอนไซม์อัลคาเลส 2.4 L) ในการผลิตโปรตีนไฮโครไลเสตจาก หัวกุ้ง กุลาดำและน้ำนึ่งปลาทูน่า สำหรับการผลิตโปรตีนไฮโดรไลเสตจากหัวกุ้งกุลาดำ พบว่าเอนไซม์อัลคาเล ส 2.4 L มีประสิทธิภาพในการย่อยสลายโปรตีนดีกว่าเอนไซม์สกัดที่ความเข้มข้นทุกระดับ (0, 100, 200, 300, 400 และ 500 ยูนิต) และการเติมเอนไซม์อัลคาเลส 300 ยูนิต พบว่าให้ปริมาณในโตรเจนที่ ผลิตได้ (nitrogen recovery; NR) สูงสุด 50.88% และ 39.26% สำหรับเอนไซม์สกัด ในขณะที่ระดับการ ย่อยสลาย (degree of hydrolysis; DH) มีค่า 25.39% และ 19.72% ตามลำดับ สำหรับการผลิตสารสกัด จากปลาโดยใช้น้ำนึ่งปลาทูน่าเป็นวัตถุดิบและเติมเอนไซม์ทั้งสองชนิดในปริมาณเท่าๆกันคือ 300 ยูนิต พบว่าเอนไซม์สกัดมีประสิทธิภาพดีกว่าเอนไซม์อัลคาเลส โดยให้ค่าปริมาณในโตรเจนที่ผลิตได้ 42.70% และ 38.57% ตามลำคับ และระคับการย่อยสลาย 14.98% และ 13.54% ตามลำคับ ส่วนโปรตีน ไฮโดรไลเสตจากเครื่องในรวมปลาทูน่าที่ไม่มีการเติมเอนไซม์ พบว่าผลิตภัณฑ์มีค่าปริมาณไนโตรเจน ที่ผลิตได้ 94.95% และมีระดับการย่อยสลาย 47.10%

เมื่อนำโปรตีนไฮโครไลเสตที่ผลิตได้ไปเคลือบบนเม็ดอาหารเพื่อดึงคูดการกินอาหารของ ปลากคเหลือง (Mystus nemurus Cuv. & Val.) พบว่าทั้งวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตโปรตีนไฮโครไลเสต และระดับของโปรตีนไฮโครไลเสตที่ใช้เคลือบเม็ดอาหาร (0-15%) มีผลต่ออัตราการเจริญเติบโต จำเพาะของปลา ปริมาณอาหารที่ปลากิน และเปอร์เซ็นต์น้ำหนักปลาที่เพิ่มขึ้น โดยปลาที่ได้รับอาหารที่ เคลือบด้วยโปรตีนไฮโครไลเสตจากเครื่องในรวมปลาทูน่าให้ค่าเหล่านี้สูงกว่าปลาที่ได้รับอาหารที่ เคลือบด้วยโปรตีนไฮโครไลเสตจากหัวกุ้งกุลาดำและน้ำนึ่งปลาทูน่าอย่างมีนัยสำคัญ (p<0.05) ส่วนผล

ของโปรตีนไฮโคร ไลเสตที่ใช้เคลือบเม็คอาหาร พบว่าที่ระคับ 10% มีค่าเหล่านี้สูงกว่าที่ระคับ 5% และ 0% แต่ที่ระคับ 10% และ 15% ให้ผลไม่แตกต่างกัน อย่างไรก็ตามวัตถุคิบที่ใช้ในการผลิตโปรตีน ไฮโคร ไลเสตไม่มีผลต่ออัตราการรอดตาย น้ำหนักปลาสุดท้ายและโปรตีนสะสม ส่วนระคับของโปรตีนไฮโคร ไลเสตที่ใช้เคลือบเม็คอาหารมีผลต่ออัตราการรอดตายและน้ำหนักปลาสุดท้าย โดยปลาที่ ได้รับอาหารที่เคลือบด้วยโปรตีนไฮโคร ไลเสตที่ระคับ 10% มีค่าอัตราการรอดตายและน้ำหนักปลาสุด ท้ายสูงกว่าปลาที่ได้รับอาหารที่เคลือบด้วยโปรตีนไฮโคร ไลเสตอย่างมีนัยสำคัญ (p< 0.05) ตามลำดับ แต่ที่ระคับ 10% และ 15% ให้ผลไม่แตกต่างกัน ส่วนโปรตีนสะสมของปลาที่ได้รับอาหารที่ไม่ได้เคลือบด้วยโปรตีนไฮโคร ไลเสตที่ ระคับ 10% และ 15% จะสูงกว่าโปรตีนสะสมของปลาที่ได้รับอาหารที่ไม่ได้เคลือบด้วยโปรตีนไฮโคร ไลเสตขี่ วาพการใช้โปรตีน ประสิทธิภาพการใช้อาหาร และอัตราการเปลี่ยนอาหารไปเป็นเนื้อของปลาที่ได้รับ อาหารที่เคลือบด้วยโปรตีนไฮโคร ไลเสตจากวัตถุคิบต่างชนิดกันและที่ระคับต่างๆ พบว่าไม่มีความแตก ต่างอย่างมีนัยสำคัญ (p>0.05)

Thesis Title Production and Use of Protein Hydrolysate and Fish Extract from Seafood

Processing Wastes as an Attractant for Yellow Mystus (Mystus nemurus

Cuv. & Val.)

Author Mr. Wanchai Keatpimol

Major Program Biotechnology

Academic Year 2002

Abstract

Crude enzyme extracted from viscera of yellowfin tuna (*Thunnus albacares*) using 50 mM carbonate-bicarbonate buffer, pH 10 gave the protease activity of 35.78 U/ml using casein as substrate, and the specific activity of 1.41 U/mg protein. The crude enzyme was compared with the commercial enzyme (Alcalase 2.4 L) for production of protein hydrolysate from shrimp head and tuna condensate. For protein hydrolysate from shrimp head, Alcalase 2.4 L gave higher hydrolytic efficiency than the crude enzyme for every concentration tested. Addition of the enzyme at the concentration of 300 U revealed that Alcalase 2.4 L gave the highest nitrogen recovery (NR) of 50.88% and 39.26% for crude enzyme while the degree of hydrolysis (DH) were 25.39% and 19.72%, respectively. For production of fish extract from tuna condensate with the addition of the two enzymes at the same concentration (300 U), the crude enzyme was found to be more effective than the Alcalase 2.4 L. For protein hydrolysate from whole viscera of yellowfin tuna without addition of any enzyme, nitrogen recovery and degree of hydrolysis were 94.95% and 47.10%, respectively.

Protein hydrolysate derived from the above treatment was applied as an attractant for Yellow Mystus (*Mystus nemurus* Cuv. & Val.) by coating it on feed pellet. It was found that type of waste raw materials and the levels of protein hydrolysate used for coating had a great effect on specific growth rate, feed intake and weight gain of fish. Fish fed with protein hydrolysate from tuna viscera coated pellet gave significantly (p<0.05) higher values of these parameters than fish fed with protein hydrolysate from shrimp head and tuna condensate coated pellet. Studies on the effect of protein hydrolysate level for coating the pellets revealed that, coating at 10% gave significantly higher values of these parameters than at 5% and 0%. However, results from 10% and 15% coating

showed no difference. However, type of raw materials used for production of protein hydrolysate had no effect on survival rate, final fish weight and protein retention. The level of protein hydrolysate used for coating on feed pellet had an effect on survival rate and final fish weight. Fish fed with 10% protein hydrolysate coated pellet exhibited significant (p<0.05) higher values of survival rate and final fish weight than the fish fed with 5% protein hydrolysate coated pellet and uncoated pellet respectively, but no difference between 10% and 15%. Moreover, protein retention of fish fed with 10% and 15% protein hydrolysate coated pellet were significantly (p<0.05) higher than those of fish fed with uncoated pellet, but no difference between 5%, 10% and 15%. Protein efficiency ratio, feed efficiency ratio and feed conversion ratio of fish fed with protein hydrolysate from different types of raw material and at different levels were found to be no significantly difference (p>0.05).